

ČESKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavního soudu

Jm é n e m r e p u b l i k y

Ústavní soud rozhodl v plénu složeném z předsedy soudu Josefa Baxy (soudce zpravodaje) a soudkyň a soudců Lucie Dolanské Bányaiové, Josefa Fialy, Milana Hulmáka, Jaromíra Jirsy, Veroniky Křest'ánové, Zdeňka Kühna, Tomáše Lichovníka, Kateřiny Ronovské, Jana Svatoně, Pavla Šámala, Vojtěcha Šimíčka, Davida Uhlíře, Jana Wintra a Daniely Zemanové o ústavní stížnosti **V. M.**, zastoupeného Mgr. Václavem Strouhalem, advokátem, sídlem Čimelice 112, proti usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 23. května 2023 č. j. Konf 23/2021-30, za účasti **zvláštního senátu**, jako účastníka řízení, a **ředitele Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje**, sídlem Lannova třída 193/26, České Budějovice, **Městského soudu v Praze a České republiky – Ministerstva vnitra**, sídlem Nad Štolou 936/7, Praha 7 – Holešovice, jako vedlejších účastníků řízení, takto:

Ústavní stížnost se zamítá.

Odůvodnění

I.**Skutkové okolnosti posuzované věci a obsah napadeného rozhodnutí**

1. Ústavní stížností podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“) a § 72 a násl. zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“), stěžovatel navrhl zrušení v záhlaví uvedeného usnesení z důvodu tvrzeného porušení jeho základních práv zaručených v čl. 2 odst. 2, čl. 36 odst. 1 až 3, čl. 37 odst. 3 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv

a svobod (dále jen „Listina“) a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i porušení čl. 1, čl. 2 odst. 3 a čl. 90 Ústavy.

2. Z ústavní stížnosti a jejích příloh se podává, že stěžovatel, který byl příslušníkem Policie České republiky, se žalobou podanou dne 30. 7. 2015 k civilnímu soudu domáhal po státu zaplacení náhrady nemajetkové újmy ve výši 200 000 Kč podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád) [dále jen „zákon o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci“]. Podle doplnění žaloby ze dne 10. 5. 2019 sestával uplatněný nárok z následujících dílčích nároků:

- náhrady nemajetkové újmy za průtahy v řízení ve věci doplacení služebního příjmu a za jeho pozdní vyplacení ve výši 50 000 Kč [nárok 1)],
- náhrady nemajetkové újmy za průtahy v řízení ve věci odchodného ve výši 40 000 Kč a ušlého zisku ve výši 20 000 Kč [nárok 2)],
- náhrady nemajetkové újmy za průtahy v řízení ve věci výsluhového příspěvku ve výši 50 000 Kč a ušlého zisku ve výši 20 000 Kč [nárok 3)] a
- náhrady nemajetkové újmy ve výši 20 000 Kč za nezákonné nařizování služby přesčas v letech 2007 až 2010 [nárok 4)].

3. Obvodní soud pro Prahu 7 (dále jen „obvodní soud“) usnesením ze dne 26. 6. 2019 č. j. 14 C 325/2015-76, které bylo k odvolání stěžovatele potvrzeno usnesením Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 29. 1. 2020 č. j. 21 Co 324/2019-91, řízení o žalobě stěžovatele zastavil a věc postoupil řediteli Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje (dále jen „krajské ředitelství policie“) k dalšímu řízení.

4. Podle obvodního soudu, s jehož právním názorem se ztotožnil městský soud, nebylo možné žádný z nároků uplatněných stěžovatelem posoudit podle zákona o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci. Odpovědnost státu za škodu a nemajetkovou újmu vzniklou z právních vztahů vyplývajících ze služebního poměru je komplexně upravena v § 98 a násl. zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“). O všech těchto nárocích proto mělo být rozhodováno v řízení ve věcech služebního poměru podle § 169 a násl. zákona o služebním poměru. Obvodní soud vyšel z právního závěru obsaženého v usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále jen „zvláštní senát“), ze dne 15. 1. 2019 č. j. Konf 11/2018-16.

5. Ředitel krajského ředitelství policie se závěrem obecných soudů, že má pravomoc o nárocích stěžovatele rozhodnout, nesouhlasil. Dne 30. 4. 2020 byl zvláštnímu senátu doručen jeho návrh na rozhodnutí negativního kompetenčního sporu, v němž výslovně popřel svou pravomoc u stěžovatelem uplatněných nároků 1), 2) a 3). Zvláštní senát tak rozhodoval jen o pravomoci týkající se těchto tří nároků. Usnesením ze dne 14. 9. 2021 č. j. Konf 5/2020-10 rozhodl, že příslušný vydat rozhodnutí ve věci vedené u obvodního soudu pod sp. zn. 14 C 325/2015 v částech týkajících se uvedených nároků je podle § 7 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, soud a v tomto rozsahu zrušil výše uvedená usnesení obvodního soudu a městského soudu.

U náhrady nemajetkové újmy způsobené průtahy ve správním řízení jde o nárok soukromoprávní povahy, byť vycházející z veřejnoprávního mocenského vztahu. Tyto nároky se řídí zákonem o odpovědnosti za škodu způsobenou veřejnou mocí. Z poměrů soukromého práva vyplývá také nárok na náhradu újmy za pozdní doplacení služebního poměru a náhradu ušlého zisku.

6. U stěžovatelem uplatněného nároku 4) ředitel krajského ředitelství policie popřel svou pravomoc návrhem na zahájení řízení o kompetenčním sporu, jenž byl zvláštnímu senátu doručen dne 23. 9. 2021. V návrhu uvedl, že svou pravomoc původně nepopřel s ohledem na usnesení zvláštního senátu ze dne 19. 6. 2019 č. j. Konf 13/2018-19, které vycházelo z právních závěrů obsažených v usnesení zvláštního senátu č. j. Konf 11/2018-16. Posledně uvedené usnesení však Ústavní soud zrušil nálezem ze dne 30. 6. 2020 sp. zn. Pl. ÚS 1/19 (N 139/100 SbNU 523) [všechna v tomto nálezu odkazovaná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <https://nalus.usoud.cz>]. Z úřední povinnosti pak bylo řediteli krajského ředitelství policie známo taktéž usnesení zvláštního senátu ze dne 23. 6. 2021 č. j. Konf 9/2020-40, v němž bylo v obdobné věci, o jakou jde ve věci stěžovatele, rozhodnuto, že o předmětných nárocích je příslušný rozhodovat soud.

7. Zvláštní senát přerušil řízení o podaném návrhu ředitele krajského ředitelství policie do doby, než Ústavní soud rozhodne o návrhu zvláštního senátu na zrušení slov „jiným jednáním než rozhodnutím služebního funkcionáře“ v § 77 odst. 9 zákona o služebním poměru, který tento senát podal v jiné věci.

8. Ústavní soud ovšem uvedený návrh odmítl usnesením ze dne 7. 2. 2023 sp. zn. Pl. ÚS 4/22 jako návrh zjevně neopodstatněný. Následně zvláštní senát o původním podaném návrhu rozhodl napadeným usnesením tak, že „*příslušný vydat rozhodnutí ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 7 pod sp. zn. 14 C 325/2015, v části týkající se náhrady nemajetkové újmy za nezákonné nařizování služby přesčas v letech 2007 až 2010 ve výši 20 000 Kč je správní orgán*“. K rozhodnutí o relevantním žalobním nároku je dána pravomoc služebního funkcionáře, který o ní rozhoduje v řízení podle § 169 a násl. zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů.

9. Pro rozhodnutí zvláštního senátu bylo rozhodné, že podle § 98 odst. 1 zákona o služebním poměru bezpečnostní sbor odpovídá za škodu způsobenou příslušníkovi porušením právní povinnosti při výkonu služby, v přímé souvislosti s ním nebo pro výkon služby. Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 1/19 uvedl, že za „výkon služby“ ve smyslu uvedeného ustanovení se považuje výkon povinností, které vyplývají pro příslušníka sboru ze služebního poměru, výkonu zastávaného služebního místa a rozkazu nebo pokynu vedoucího příslušníka.

10. Ve věci stěžovatele relevantní žalobní nárok spočíval v tvrzeném nezákonném nařizování služby přesčas, který lze za „výkon služby“ považovat. Službu přesčas nařizuje vedoucí příslušník a zakládá povinnost plnit služební úkoly přesčas (§ 54 zákona o služebním poměru), nejde ale o rozhodování ve věcech služebního poměru [§ 171 písm. h) téhož zákona]. Zvláštní senát dodal, že mu nepřísluší předjímat výklad a použití § 98 a násl. zákona o služebním poměru při meritorním rozhodování, tj. zda bude žadateli přiznána požadovaná náhrada nemajetkové újmy, ačkoli uvedený zákon hovoří jen o „škodě“, nebo zda příslušníkům bezpečnostních sborů zákonodárce úmyslně nepřiznal právo na náhradu této újmy.

11. I když zvláštní senát v usnesení č. j. Konf 9/2020-40 konstatoval pravomoc soudu, učinil tak s odkazem na nálezný Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 1/19, jehož podstatou byly v rovině ústavněprávní závěry o systémové podjatosti služebního funkcionáře rozhodujícího o náhradě újmy. Ústavní soud ovšem v usnesení sp. zn. Pl. ÚS 4/22 připustil, že systémová podjatost v závislosti na konkrétních okolnostech nemusí být dána vždy. Tím dal najevo, že do budoucna již na dříve vysloveném závěru netrvá, neboť v opačném případě by musel slova „jiným jednáním než rozhodnutím služebního funkcionáře“ v § 77 odst. 9 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů zrušit. Názorový posun je patrný i z odkazu Ústavního soudu na to, že pro případ porušení práv a povinností vyplývajících z rovného zacházení, které má základ v konkrétním rozhodnutí vedoucího příslušníka bezpečnostního sboru, má „oběť“ tohoto porušení k dispozici opravné prostředky zakotvené v části dvanácté hlavě páté zákona o služebním poměru (srov. usnesení sp. zn. Pl. ÚS 4/22, body 23 a 24).

12. K otázce systémové podjatosti zvláštní senát poukázal na závazný pokyn policejního prezidenta č. 75 ze dne 12. 4. 2013, kterým se stanoví rozsah pravomoci služebních funkcionářů jednat a rozhodovat ve věcech služebního poměru příslušníků policie (personální pravomoc), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „závazný pokyn policejního prezidenta č. 75“). Ten v čl. 3 odst. 2 a čl. 9 odst. 2 eliminuje původně Ústavním soudem dovozené riziko systémové podjatosti tím, že pravomoc rozhodovat o právu příslušníka na náhradu škody nesvěřuje služebnímu funkcionáři, který má personální pravomoc ve věcech služebního poměru, ale náměstkovi policejního prezidenta pro ekonomiku, resp. náměstkovi ředitele krajského ředitelství policie pro ekonomiku, nebo ekonomickému řediteli krajského ředitelství policie. O nároku na náhradu újmy příslušníka z důvodu vydání nezákonného rozhodnutí proto nemůže rozhodovat tentýž služební funkcionář, který nezákonné rozhodnutí vydal. K takovému výkladu by ostatně bylo možné dospět i při absenci tohoto závazného pokynu. Zákon o služebním poměru sice neobsahuje vlastní úpravu vyloučení služebních funkcionářů, lze je však vyloučit za subsidiárního použití § 14 odst. 1 a 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

13. Usnesením ze dne 4. 7. 2023 č. j. KRPC-25080-29/ČJ-2015-0200KR rozhodl náměstek ředitele krajského ředitelství policie pro ekonomiku o zastavení řízení o náhradě nemajetkové újmy představující stěžovatelem uplatněný nárok 4), neboť předmětná žádost je v režimu zákona o služebním poměru zjevně právně nepřijatelná. Tento zákon neupravuje náhradu tvrzené nemajetkové újmy způsobené nezákonným nařizováním služby přesčas, ani nestanoví podpůrné užití jiného právního předpisu.

II.

Argumentace stěžovatele

14. Stěžovatel tvrdí, že napadené usnesení je nedostatečně odůvodněno, nevypořádává se s jeho argumentací a je založeno na nesprávných závěrech, které jsou v extrémním rozporu se zjištěnými skutečnostmi. Rozhodování zvláštního senátu provázela závažná pochybení, která měla vliv na jeho výsledek. Zvláštní senát nejednal se stěžovatelem jako s účastníkem řízení, ačkoli mu toto postavení přiznává § 3 odst. 3 zákona o rozhodování některých kompetenčních sporů, ani mu nezaslal návrh jedné ze stran kompetenčního sporu, aby měl možnost se k němu vyjádřit, stejně jako ke změně právního názoru zvláštního senátu. V rozporu se zásadou rovnosti účastníků řízení tak byl pouze pasivním účastníkem kompetenčního sporu. Napadené usnesení bylo navíc rozhodnutím

překvapivým, jdoucím zcela proti závěrům zvláštního senátu vysloveným v usnesení č. j. Konf 9/2020-40, v němž byl řešen skutkově shodný případ. Odůvodnění napadeného usnesení týkající se „odklonu“ od dřívějšího rozhodnutí, jež odkazuje na usnesení sp. zn. Pl. ÚS 4/22, je nepřiléhavé a nesprávné. Nelze z něj dovodit, že Ústavní soud již netrvá na závěru o systémové podjatosti vysloveném v nálezů sp. zn. Pl. ÚS 1/19. Ve věci sp. zn. Pl. ÚS 4/22 šlo o neřešenou otázku diskriminace týkající se „výjimečného“ postupu jediného služebního funkcionáře vůči jednotlivci, zatímco u nařizování služby přesčas byl řešen systémový problém týkající se celé Policie České republiky.

15. Zvláštní senát vychází ze závazného pokynu policejního prezidenta č. 75, že při podjatosti služebního funkcionáře rozhoduje náměstek pro ekonomiku. Tento náměstek nicméně rozhoduje v prvním stupni, a tudíž o odvolání bude zase rozhodovat ředitel krajského ředitelství policie. S ohledem na meziosobní vztahy tyto funkcionáři většinou jednájí ve shodě. Názor o systémové podjatosti, jak byl vysloven v nálezů sp. zn. Pl. ÚS 1/19, je zcela namístě, neboť i v dané věci by o nezákonném jednání a odškodnění rozhodoval správní orgán, který se podílel na této nezákonnosti a v minulosti ji popíral. Takovýto postup by vedl pouze k opakovanému protahování řízení a nadměrnému zatěžování účastníků a správních soudů, které by na základě správních žalob opakovaně rušily rozhodnutí správních orgánů.

16. Napadené usnesení je podle stěžovatele neurčité a jeho výrok zmatený a nesrozumitelný. Stěžovatel nerozumí tomu, kdo je příslušný vydat rozhodnutí ve zbývajících částech věci, bylo-li soudní řízení pravomocně zastaveno. Výrok napadeného usnesení nestanovuje jednoznačně pravomoc soudu nebo správního orgánu k vydání rozhodnutí ve věci. Ohledně náhrady škody se zvláštní senát v minulosti vyjádřil vždy tak, že rozhodovat spory v těchto stejných věcech budou obecné soudy (např. usnesení ze dne 20. 4. 2021 sp. zn. Konf 11/2017-83 nebo usnesení sp. zn. Konf 9/2020-40). Zásada legality byla porušena tím, že napadeným usnesením byla pouze konstatována pravomoc, kdo by měl spor rozhodnout, nebyla však zrušena pravomocná rozhodnutí soudu o zastavení řízení.

III.

Shrnutí řízení před Ústavním soudem, vyjádření účastníka řízení a vedlejších účastníků řízení

17. Soudce zpravodaj si pro účely tohoto řízení vyžádal spis vedený zvláštním senátem pod sp. zn. Konf 23/2021 a vyzval účastníka i vedlejší účastníky řízení k vyjádření se k ústavní stížnosti.

18. Zvláštní senát ve vyjádření ze dne 13. 9. 2023, v němž reagoval na jednotlivé námitky stěžovatele, zdůraznil, že napadené usnesení řádně odůvodnil a jeho závěry jsou srozumitelné a dostatečně určité. Jde-li o tvrzené vady výroku, napadené usnesení úzce souvisí s usnesením č. j. Konf 5/2020-10, kterým zvláštní senát rozhodl související kompetenční spor mezi totožnými stranami týkající se nároků 1) až 3). V souladu s ustálenou judikaturou u nich bylo rozhodnuto o příslušnosti civilních soudů. Teprve napadeným usnesením následně rozhodl o nároku 4). Ve výroku je přitom správně vymezen relevantní žalobní nárok stručným popisem a uvedením spisové značky, pod kterou bylo vedeno řízení před obvodním soudem.

19. Tvrdí-li stěžovatel, že mu nebyl doručen návrh na zahájení řízení o kompetenčním sporu, zvláštní senát namítané pochybení připustil a omluvil se za ně. Toto pochybení však nemělo vliv na zákonnost napadeného ustanovení. Jak vyplývá z nálezu sp. zn. Pl. ÚS 1/19, bylo primárně povinností ředitele krajského ředitelství policie, aby svůj návrh zaslal účastníkům řízení a poskytl jim prostor k vyjádření. Porušení této povinnosti v uvedené věci přesto nevedlo k vyhovění ústavní stížnosti. Zvláštní senát byl totiž seznámen s argumenty tehdejšího stěžovatele ve vztahu k předmětu kompetenčního sporu díky jeho návrhu v jiné věci.

20. Obdobné posouzení je namístě i nyní. Zvláštní senát si je vědom argumentace právního zástupce stěžovatele z jiných řízení, v nichž zastupoval policisty uplatňující různé nároky na náhradu škody nebo nemajetkové újmy (např. věc sp. zn. Konf 11/2017), ale také z řízení před Ústavním soudem vedeném pod sp. zn. Pl. ÚS 1/19, a v napadeném usnesení na tuto argumentaci také reagoval. Stěžovatel měl vědomost o řízení před zvláštním senátem také z toho důvodu, že mu byla doručena usnesení zvláštního senátu o přerušení řízení a posléze o pokračování v řízení s ohledem na řízení vedené před Ústavním soudem pod sp. zn. Pl. ÚS 4/22. Stěžovatel se na základě těchto usnesení mohl prokazatelně seznámit s obsahem kompetenčního sporu, vyjádřit své stanovisko, případně nahlédnout do spisu nebo si od zvláštního senátu vyžádat návrh na zahájení řízení o kompetenčním sporu. Neučinil-li tak, pak nemůže namítat, že byl jen „jakýmsi pasivním účastníkem kompetenčního sporu“. Vracení věci zvláštnímu senátu pouze pro vyžádání vyjádření by vedlo ke zbytečnému oddálení rozhodnutí ve věci samé, aniž by na něj mohlo mít dopad.

21. Napadené usnesení nebylo podle zvláštního senátu překvapivé. Usnesením sp. zn. Pl. ÚS 4/22 byly překonány závěry Ústavního soudu vyslovené v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 1/19 o nutné jurisdikci soudů v podobném kompetenčním sporu kvůli „systémové podjatosti“ služebního funkcionáře. Přestože nešlo o nález, ze závěrů tohoto usnesení je nutné vycházet vzhledem k jejich přesvědčivosti, jakož i k tomu, že plénum jimi materiálně korigovalo závěry odkazovaného nálezu. Z odlišného stanoviska soudce Jaroslava Fenyka k tomuto usnesení lze usuzovat, že plénum původně uvažovalo o opakování svého závěru o nutné jurisdikci soudů, nakonec se však rozhodlo jít jinou cestou. Výslovně se v něm uvádí, že nelze pominout záruky pravomoci nadřízených služebních funkcionářů, a zvláštnímu senátu se připomíná jeho názor, že je zde systémová podjatost vyloučena. Stěžovatelem tvrzená „překvapivost“ napadeného usnesení se tedy odvíjí od změny stanoviska Ústavního soudu. Zvláštní senát zdůrazňuje, že na základě jeho návrhu měl Ústavní soud ve věci sp. zn. Pl. ÚS 4/22 příležitost se meritorně a definitivně vyslovit k ústavně konformnímu způsobu řešení tohoto typu kompetenčních sporů (tj. sporů o nemajetkovou újmu policistů v souvislosti s výkonem služby), místo toho ale návrh odmítl jako zjevně neopodstatněný. Právní zástupce stěžovatele vzhledem ke své specializaci nemohl přehlédnout usnesení sp. zn. Pl. ÚS 4/22, a tudíž pro něj ani napadené usnesení nemělo být překvapivé.

22. Tím, že zvláštní senát shledal v napadeném usnesení pravomoc správního orgánu rozhodnout ve věci stěžovatelem uplatněného nároku 4), neměl důvod zrušit v příslušné části usnesení obvodního soudu č. j. 14 C 325/2015-76 a městského soudu č. j. 21 Co 324/2019-91. Odkazovanými usneseními popřely svou pravomoc právě soudy, a nikoli správní orgán. Ústavní stížnost by podle zvláštního senátu měla být odmítnuta jako návrh zjevně neopodstatněný, případně zamítnuta.

23. Krajské ředitelství policie ve svém vyjádření ze dne 5. 9. 2023 uvedlo, že napadené usnesení vzhledem k předchozím rozhodnutím zvláštního senátu vyvolává právní nejistotu pro všechny účastníky a porušuje princip předvídatelnosti soudního rozhodování. Nadto je založeno na nesprávných skutkových zjištěních a nesprávném právním posouzení věci, neboť jediným důvodem odklonu je usnesení sp. zn. Pl. ÚS 4/22 a popření nálezu sp. zn. Pl. ÚS 1/19. Ústavní stížnost je proto důvodná. Krajské ředitelství policie dodalo, že řízení ve věci nároku 4) bylo usnesením zastaveno. Řízení o odvolání stěžovatele proti tomuto usnesení je přerušeno do doby, než Ústavní soud rozhodne o jeho ústavní stížnosti.

24. Městský soud se ve vyjádření ze dne 17. 8. 2023 zcela ztotožnil s výrokem napadeného usnesení i s jeho odůvodněním. Obvodní soud se podáním z téhož dne podle § 28 odst. 2 zákona o Ústavním soudu vzdal postavení vedlejšího účastníka řízení.

25. Uvedená vyjádření byla zaslána stěžovateli, který podáním ze dne 16. 10. 2023 reagoval na vyjádření zvláštního senátu. Poukázal v něm na nesprávnou praxi zvláštního senátu, která se netýká jen této věci. Zvláštní senát totiž vůbec nekomunikuje s právním zástupcem účastníků řízení a nezasílá mu návrhy, případně vyjádření, ačkoli tak postupují všechny další soudy, včetně Ústavního soudu, Nejvyššího soudu a Nejvyššího správního soudu. Nelze požadovat po stěžovateli, aby veškerou aktivitu vyvíjel sám, tedy aby si zjišťoval, zda byl podán určitý návrh nebo nahlížel do spisu, ani aby předvídal možnou změnu názoru, včetně odchýlení se od právního názoru vysloveného ve skutkově totožné věci.

26. Minimálním standardem právního státu a práva na spravedlivý proces je zaslat návrh na zahájení řízení účastníkovi a vyzvat ho k vyjádření k němu ve stanovené lhůtě, jakož i seznámit ho s jiným právním názorem na věc, která byla v minulosti řešena jinak, a umožnit mu se k němu vyjádřit, aby rozhodnutí nebylo překvapivé. Zvláštní senát jako soud je také povolán poskytovat ochranu právům osob, které jsou účastníky kompetenčních sporů, a nemůže o nich rozhodovat bez jejich vyjádření. Stěžovateli přijde nespravedlivé a absurdní, aby musel být „aktivnější“ a veškeré informace si vyhledávat, dožadovat a případně absolvovat zbytečné náklady na cestu k soudu za účelem nahlédnutí do spisu, o jehož obsahu není ani zevrubně informován.

27. Jde-li o překvapivost napadeného usnesení, stěžovatele vůbec nenapadlo, že by se zvláštní senát mohl odchýlit od dřívějšího názoru vyřčeného v naprosto skutkově stejné věci. V usnesení sp. zn. Pl. ÚS 4/22 řešil Ústavní soud odlišnou situaci. Zatímco u stěžovatele jde o újmu v souvislosti s nezákonným rozhodnutím služebního funkcionáře, tedy s „plošným“ nezákonným postupem státu, usnesení sp. zn. Pl. ÚS 4/22 se týkalo újmy způsobené diskriminací v rámci služebního poměru, tedy o postup mezi konkrétním nadřízeným a konkrétním podřízeným. Má-li být dosaženo spravedlnosti, pak řízení musí být rychlé a nesmí se táhnout roky z důvodu, že o škodě bude rozhodovat sám škůdce, který nerespektuje právní řád a ani závazný právní názor soudů. V současné době je stěžovatel opět „mezi mlýnskými kameny“ s mizivou vyhlídkou na rychlé ukončení jeho věci.

28. Krajské ředitelství policie k dotazu Ústavního soudu dodatečně sdělilo, že stěžovatele nevyrozumělo o návrhu na zahájení řízení o kompetenčním sporu. Toto sdělení bylo ve shodě s tvrzením stěžovatele a Ústavní soud mu je proto již nezasílal.

29. Protože od ústního jednání nebylo možné očekávat další objasnění věci, Ústavní soud rozhodl ve věci podle § 44 zákona o Ústavním soudu bez jeho nařízení.

IV.

Procesní předpoklady řízení před Ústavním soudem

30. Ústavní soud je příslušný k projednání ústavní stížnosti stěžovatele. Ústavní stížnost má náležitosti stanovené zákonem o Ústavním soudu a byla podána oprávněným navrhovatelem, který byl účastníkem řízení, v němž bylo napadené usnesení vydáno. Zároveň není nepřipustná podle § 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu, přestože napadené usnesení zvláštního senátu není konečným rozhodnutím ve věci stěžovatelem uplatněného nároku 4). Toto usnesení, proti němuž nelze uplatnit opravné prostředky (§ 5 odst. 4 zákona o rozhodování některých kompetenčních sporů), je způsobilé bezprostředně a citelně zasáhnout do ústavně zaručených základních práv a svobod stěžovatele. Uzavírá se jím totiž určitá část řízení, v níž výlučně může být závazně posouzena otázka existence kompetenčního sporu, a je-li dán, pak také otázka věcné příslušnosti soudu nebo správního orgánu [srov. nález ze dne 10. 12. 2019 sp. zn. Pl. ÚS 33/18 (N 205/97 SbNU 195), body 26 až 30]. Ústavní stížnost byla rovněž podána včas (§ 72 odst. 5 zákona o Ústavním soudu). Stěžovatel je zastoupen advokátem na základě zvláštní plné moci (§ 29 až 31 zákona o Ústavním soudu).

V.

Posouzení důvodnosti ústavní stížnosti

31. V řízení o ústavní stížnosti Ústavní soud jako soudní orgán ochrany ústavnosti (čl. 83 Ústavy) přezkoumává rozhodnutí či postup orgánů veřejné moci jen z toho hlediska, zda jimi nebyla porušena ústavně zaručená základní práva a svobody.

32. Ústavní stížností je napadeno usnesení zvláštního senátu, podle něhož je ředitel krajského ředitelství policie oprávněn rozhodnout o návrhu stěžovatele na zaplacení částky 20 000 Kč jako náhrady nemajetkové újmy za nezákonné nařizování služby přesčas v letech 2007 až 2010. Věcná příslušnost měla být založena podle § 2 odst. 1 zákona o služebním poměru, neboť krajské ředitelství policie je jedním z útvarů Policie České republiky [§ 6 odst. 1 písm. c) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky] a jeho ředitel je v rozsahu stanoveném ředitelem bezpečnostního sboru oprávněn jednat a rozhodovat ve věcech služebního poměru. Mezi věci služebního poměru přitom náleží také rozhodování o nárocích vyplývajících z odpovědnosti za škodu způsobenou příslušníkovi porušením právní povinnosti při výkonu služby, v přímé souvislosti s ním nebo pro výkon služby podle § 98 odst. 1 zákona o služebním poměru, o nichž je rozhodováno v řízení podle § 169 a násl. téhož zákona.

33. Vzhledem k uplatněným námitkám je třeba hned v úvodu ústavněprávního posouzení uvést, že napadené usnesení nemá neurčitý výrok, ani mu nelze vytknout takové vady odůvodnění, pro které by nebylo přezkoumatelným. Z výroku jednoznačně vyplývá, že pravomoc rozhodnout o návrhu stěžovatele má správní orgán, tedy ředitel krajského ředitelství policie, který byl jednou ze stran kompetenčního sporu. To, že je tato věc specifikovaná spisovou značkou řízení vedeného před obvodním soudem, přirozeně nemá vliv na další postup správního orgánu, který o ní bude rozhodovat ve správním řízení.

34. Nelze přisvědčit ani námitce neúplnosti výroku spočívající v tom, že zvláštní senát nepoužil § 5 odst. 3 zákona o rozhodování některých kompetenčních sporů a nezrušil usnesení obvodního soudu č. j. 14 C 325/2015-76 a usnesení městského soudu č. j. 21 Co 324/2019-91. Za situace, kdy zvláštní senát rozhodl ve shodě s těmito usneseními o pravomoci správního orgánu, pro takovýto postup nebyl žádný důvod. Z napadeného usnesení se podávají také důvody, pro které zvláštní senát rozhodl právě tímto způsobem a na které odkazuje i stěžovatel a uplatňuje vůči nim námitky.

35. Dále se Ústavní soud zabýval námitkami porušení zásady rovnosti účastníků řízení, překvapivosti napadeného usnesení a nesprávného posouzení pravomoci vydat rozhodnutí, které nemělo zohlednit systémovou podjatost spojenou s rozhodováním správního orgánu.

V/a.

Námitky porušení rovnosti účastníků soudního řízení a překvapivosti rozhodnutí

36. Ustálené rozhodovací praxi Ústavního soudu odpovídá závěr, že zvláštní senát je soudem ve smyslu čl. 81 Ústavy, byť nejde o samostatný článek soustavy soudů vymezené v čl. 91 odst. 1 Ústavy. Zvláštní senát je složen ze soudců Nejvyššího soudu a Nejvyššího správního soudu, řízení před ním je vedeno podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, s podpůrným užitím části třetí hlavy první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdější předpisů, a splňuje veškeré obsahové atributy nezávislosti. Působení ve zvláštním senátu a jeho činnost je výkonem soudnictví (§ 2 odst. 5 zákona o rozhodování některých kompetenčních sporů) [nález sp. zn. Pl. ÚS 33/18, bod 36]. K zvláštnímu senátu se vztahují také institucionální záruky materiálně chápaného výkonu soudní moci, mezi něž patří, že musí jít o orgán nezávislý, jehož členové disponují nezávislostí a nestranností při svém rozhodování, mající nepodmiňovaný přístup ke zkoumání všech relevantních aspektů věci (skutkových i právních) a respektující základní zásady spravedlivého procesu, přičemž jeho vykonatelné rozhodnutí již nemůže být další mocenským aktem zvráceno [nález ze dne 26. 4. 2005 sp. zn. Pl. ÚS 11/04 (N 89/37 SbNU 207; 220/2005 Sb.)].

37. V řízení před zvláštním senátem jako soudem se vůči stěžovateli, který byl jeho účastníkem (§ 3 odst. 3 zákona o rozhodování některých kompetenčních sporů), uplatní požadavky vyplývající z jeho základního práva na soudní ochranu zaručeného v čl. 36 odst. 1 Listiny. Řízení před zvláštním senátem není součástí správního nebo soudního řízení, z něhož vzešel návrh na zahájení řízení o kompetenčním sporu. Jde o samostatné řízení, v němž se přiměřeně užijí obecná ustanovení o řízení podle části třetí hlavy první soudního řádu správního (§ 4 téhož zákona). V zájmu zajištění rovného postavení účastníků řízení, jak to předpokládá čl. 37 odst. 3 Listiny i § 36 odst. 1 soudního řádu správního, je třeba, aby každému z nich byl doručen návrh na zahájení řízení. Jde o základní předpoklad uplatňování práv v řízení před zvláštním senátem, především práva se k návrhu vyjádřit. V tomto ohledu není rozhodné, že soudní řád správní v části třetí hlavy první doručení návrhu výslovně neupravuje, a činí tak až jeho § 74 odst. 1 pro řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Povinnost doručit návrh do vlastních rukou zakládá i § 64 soudního řádu správního za přiměřeného použití § 79 odst. 3 občanského soudního řádu.

38. Uvedená povinnost může být naplněna i postupem navrhujeícího správního orgánu, který by ještě před postoupením spisu společně s návrhem na zahájení řízení

o kompetenčním sporu tento návrh zaslal účastníkům řízení a poskytl jim prostor pro vyjádření. Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 1/19 uvedl, že takovýto postup by přispěl k tomu, aby řízení před zvláštním senátem nebylo uvedenými procesními úkony zatěžováno. Toto řízení by totiž „mělo být efektivní a rychlé, tak aby příslušné orgány mohly co nejdříve pokračovat v původním řízení. Pokud nicméně navrhovatel účastníkům původního řízení prostor k vyjádření k návrhu neposkytne, musí tuto vadu zhojit zvláštní senát, neboť možnost vyjádřit se k předmětu sporu je jedním ze základních principů práva na spravedlivý proces“ (viz bod 26 citovaného nálezu).

39. Z tvrzení stěžovatele i účastníka řízení, jakož i z vyžádaného spisu a vyjádření ředitele krajského ředitelství policie vyplývá, že návrh na zahájení řízení o kompetenčním sporu nebyl stěžovateli zaslán. Stěžovatel měl vědomost o řízení s ohledem na to, že mu zvláštní senát postupně doručil usnesení o přerušení a usnesení o pokračování v řízení, tímto postupem však nebyla nahrazena povinnost doručit mu návrh na zahájení řízení. Zvláštní senát tuto povinnost zjevně porušil, čímž stěžovateli ztížil možnost v řízení před ním jednat.

40. Přestože tímto postupem bylo nepochybně zasaženo do procesních práv stěžovatele jako účastníka řízení, Ústavní soud na tomto místě nečiní bez dalšího závěr, že současně došlo i k porušení jeho ústavně zaručených práv plynoucích z čl. 36 odst. 1 a čl. 37 odst. 3 Listiny. V řízení o kompetenčním sporu je posuzována výlučně právní otázka pravomoci k vydání rozhodnutí. Zvláštní senát tedy neprovádí dokazování ani nečiní žádná skutková zjištění. Jde-li o možnost vyjádřit se k uvedené právní otázce, samotnému kompetenčnímu sporu předcházelo popření pravomoci obvodním soudem, který zastavil řízení o žalobě stěžovatele. Stěžovatel uplatnil svou argumentaci, na níž doposud setrvává, již v odvolání proti tomuto usnesení. Rovněž je zřejmé, že návrh ředitele krajského ředitelství policie, který vychází z odkazu na právní závěry uvedené v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 1/19, zahrnuje argumentaci, se kterou se ztotožňuje stěžovatel.

41. Ústavní soud vzal také v úvahu, že stěžejní námitkou stěžovatele je právě nesprávné posouzení rizika systémové podjatosti, v němž spatřuje ústavní překážku rozhodování ředitele krajského ředitelství policie. Názory stěžovatele a zvláštního senátu se odlišují v tom, zda usnesením sp. zn. Pl. ÚS 4/22 byl překonán dřívější právní názor vyslovený v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 1/19. I když tedy zvláštní senát pochybil nedoručením návrhu a nevytvořením prostoru stěžovateli k vyjádření, soudní ochrana práv, které se stěžovatel domáhá ústavní stížností, může být účinně poskytnuta tím, že se Ústavní soud k otázce možného rozporu mezi právními názory vyslovenými v obou rozhodnutích vyjádří a sám se tak vypořádá s argumentací stěžovatele.

42. Jde-li o námitku překvapivého rozhodnutí, z práva na soudní ochranu zaručeného v čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2 Listiny vyplývá princip předvídatelnosti soudního rozhodnutí. O překvapivé rozhodnutí jde mimo jiné za situace, kdy účastníci řízení nedostanou příležitost vyjádřit se k odlišnému hodnocení důkazů [náleze ze dne 9. 1. 2014 sp. zn. III. ÚS 1980/13 (N 1/72 SbNU 23)] nebo k odlišnému právnímu hodnocení [náleze ze dne 31. 7. 2008 sp. zn. I. ÚS 777/07 (N 134/50 SbNU 181)].

43. Zákaz překvapivých rozhodnutí ale neznamená, že by účastníci řízení měli vždy znát závěry soudu předtím, než soud vynese rozhodnutí [náleze ze dne 11. 1. 2012 sp. zn. I. ÚS 451/11 (N 8/64 SbNU 77)]. Musí však mít možnost účinně argumentovat ve vztahu ke všem otázkám, na jejichž řešení bude rozhodnutí soudu spočívat, bez ohledu na to, zda jde o otázky právní nebo skutkové. Je proto nezbytné, aby soud účastníky řízení poučil,

že hodlá vycházet z jiné právní úpravy, jiného právního posouzení či jiných skutkových zjištění, než mohou účastníci řízení předvídat vzhledem k dosavadnímu průběhu řízení [nález ze dne 12. 4. 2016 sp. zn. I. ÚS 2315/15 (N 64/81 SbNU 99)].

44. V posuzované věci ale o překvapivé rozhodnutí nejde. Zvláštní senát rozhodoval o právní otázce, u které přicházely v úvahu jak závěr o pravomoci soudu, tak závěr o pravomoci správního orgánu. Překvapivým nemohlo být ani zohlednění právního názoru vysloveného v usnesení sp. zn. Pl. ÚS 4/22, kterým zvláštní senát odůvodnil, že rozhodl odlišně ve srovnání s usnesením č. j. Konf 9/2020-40. Skutečnost, že zvláštní senát čekal na rozhodnutí Ústavního soudu o svém návrhu v posledně uvedené plenární věci, byla ostatně důvodem přerušení řízení a musela být stěžovateli známa. Nebylo povinností zvláštního senátu dát mu vědět předem své právní posouzení.

V/b.

Námítka nesprávného posouzení příslušnosti vydat rozhodnutí

45. Ústavní soud v minulosti konstatoval, že nalezení hranice mezi veřejným a soukromým právem není otázkou ústavněprávního posouzení a nejde při ní o výklad ústavních záruk základních práv a svobod, ať už hmotných, nebo procesních. Rozhodování o rozdělení agendy správního soudnictví podle veřejnoprávní nebo soukromoprávní povahy vztahů, které jsou předmětem správního řízení, je věcí podústavního práva, a jsou k ní povolány obecné soudy, včetně zvláštního senátu (nález sp. zn. Pl. ÚS 33/18, bod 26). Z hlediska základního práva na soudní ochranu zaručeného v čl. 36 odst. 1 Listiny není podstatné, zda se jí lze domoci ve správním soudnictví nebo v řízení podle části páté občanského soudního řádu. Zvláštní senát nicméně může porušit toto základní právo, odepře-li svým rozhodnutím účastníkovi řízení přístup k soudu nebo jinak poruší jeho ústavně zaručená procesní práva (srov. usnesení ze dne 31. 8. 2021 sp. zn. Pl. ÚS 26/21, bod 31). Samotné právní posouzení zvláštního senátu, kterému státnímu orgánu náleží sporná pravomoc, by z ústavněprávních hledisek neobstálo, bylo-li by výsledkem nepředvídatelné interpretační libovůle, tedy výkladu a použití zjevně vybočujících z obecně uznávaných metod výkladu právních předpisů [srov. nález ze dne 25. 9. 2007 sp. zn. Pl. ÚS 85/06 (N 148/46 SbNU 471)].

46. Posouzení věci zvláštním senátem se odvíjelo od zákonného ustanovení, pod které bylo možné podřadit stěžovatelem uplatněný nárok. Zvláštní senát dospěl k závěru, že nařizování služby přesčas (a tedy i její výkon), jehož následkem měl stěžovateli vzniknout jím uplatňovaný nárok na náhradu nemajetkové újmy, je třeba považovat za „výkon služby“ podle § 98 odst. 1 zákona o služebním poměru. Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 1/19 provedl výklad, že za výkon služby, podrobně vymezený v § 1 odst. 4 zákona o služebním poměru, „se považuje výkon povinností, které vyplývají pro příslušníka sboru ze služebního poměru, výkonu zastávaného služebního místa a rozkazu nebo pokynu vedoucího příslušníka“ (Tomek, P., Fiala, Z. Zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. 3. aktualizované vydání. Olomouc: ANAG, 2019, s. 376). Jinými slovy, „výkon služby spočívá především v plnění služebních úkolů vyplývajících z právních povinností, interních předpisů a rozkazů vedoucích příslušníků sboru“ (bod 35 citovaného nálezu).

47. Podřazení nařizování služby přesčas pod pojem „výkon služby“ odpovídá tomuto vymezení a nelze mu nic vytknout. Nejde o srovnatelný případ s uplatňováním nároku na náhradu nemajetkové újmy způsobenou příslušníkovi bezpečnostního sboru

nezákonným rozhodnutím ředitele sboru o kázeňském provinění, jehož se týkala věc sp. zn. Pl. ÚS 1/19. Jak tehdy konstatoval Ústavní soud, rozhodování o kázeňském provinění podléhá řadě záruk obdobných trestnímu řízení. Z pohledu příslušníka, vůči němuž je kázeňská pravomoc využita, se již nejedná o „výkon služby“. Stát tudíž za výkon kázeňské pravomoci odpovídá podle zákona o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci (bod 36 citovaného nálezu).

48. V nálezu sp. zn. Pl. ÚS 1/19 Ústavní soud přisvědčil argumentaci tehdejšího stěžovatele v otázce systémového rizika podjatosti ředitele bezpečnostního sboru při rozhodování o náhradě újmy za jeho vlastní předchozí nezákonné rozhodnutí. Konkrétně uvedl, že v důsledku tehdy napadeného usnesení, podle něhož byl k rozhodování o nároku na náhradu nemajetkové újmy způsobené příslušníkovi bezpečnostního sboru nezákonným rozhodnutím ředitele bezpečnostního sboru o kázeňském provinění příslušný právě tento ředitel, by v případě jeho rozhodování existovalo „značné riziko ovlivnění rozhodování o náhradě újmy obavou příslušného vedoucího příslušníka z možného regresu státu vůči jeho osobě či jiných důsledků shledání odpovědnosti bezpečnostního sboru za nezákonné jednání ředitele sboru. Rozhodování vedoucího příslušníka sboru, zde přitom provázané značnou mírou diskrece, proto nebude nestranné, neboť bude ovlivněno jiným zájmem než zájmem na zákonném a věcně správném rozhodnutí“ (bod 39 citovaného nálezu).

49. Nosným důvodem tohoto nálezu však bylo pochybení zvláštního senátu, který nesprávně posoudil zákonný základ pro rozhodování správního orgánu. Tehdy posuzovaný nárok totiž nebylo možné podřadit pod odpovědnost podle § 98 odst. 1 zákona o služebním poměru. Ústavní soud vyslovil úvahy o riziku systémové podjatosti, byla-li by rozhodovací pravomoc svěřena řediteli bezpečnostního sboru, na podporu zvoleného zákonného řešení. Ústavní soud se již ale nevyjádřil k tomu, zda by při odlišné zákonné úpravě, která by zakládala pravomoc správního orgánu, samotné toto riziko odůvodňovalo její neústavnost.

50. Právě tato úvaha vedla zvláštní senát v jiné věci k podání návrhu na zrušení slov „jiným jednáním než rozhodnutím služebního funkcionáře“ v § 77 odst. 9 zákona o služebním poměru. Ústavní soud usnesením sp. zn. Pl. ÚS 4/22 tento návrh odmítl pro zjevnou neopodstatněnost, neboť uvedené ustanovení výslovně neupravovalo, „jaký orgán má rozhodnout o náhradě újmy za nezákonné a z důvodu porušení práv a povinností z rovného zacházení zrušené rozhodnutí vedoucího příslušníka bezpečnostního sboru“ (bod 24 citovaného usnesení). Podle tohoto usnesení bylo věcí zvláštního senátu, zda naváže na závěry nálezu sp. zn. Pl. ÚS 1/19 a použije obecnou úpravu obsaženou v zákonu o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci, nebo „zda bude hledat jiné řešení“ (tamtéž). Teprve následně bude možné úvahy zvláštního senátu přezkoumat v řízení před Ústavním soudem.

51. Ústavní soud tím připustil, že ani případná pravomoc správního orgánu není u předmětného nároku vyloučena. V této souvislosti poukázal na to, že samotný navrhovatel na základě citace judikatury (zejména usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2012 č. j. 1 As 89/2010-119) a poukazu na interní předpis (závazný pokyn policejního prezidenta č. 75) systémovou podjatost vyloučil (bod 24 citovaného usnesení).

52. Ústavní soud konstatuje, že právní závěry obsažené v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 1/19 a usnesení sp. zn. Pl. ÚS 4/22 je třeba upřesnit a vykládat ve vzájemném souladu.

Samotné riziko systémové podjatosti v souvislosti s rozhodováním ředitele bezpečnostního sboru o nároku stěžovatele majícího svůj základ v odpovědnosti za škodu podle § 98 odst. 1 zákona o služebním poměru, nečiní toto rozhodování neústavní. Z uvedeného ustanovení nevyplývá, že o náhradě nemajetkové újmy má rozhodovat právě ten služební funkcionář, který vydal nezákonné rozhodnutí, neboť § 2 odst. 1 zákona o služebním poměru umožňuje pověřit rozhodováním ve věcech služebního poměru vedoucího organizační části bezpečnostního sboru, k čemuž, jak vyplývá z poukazu na závazný pokyn policejního prezidenta č. 75, v rozhodovací praxi také dochází.

53. Při rozhodování o uvedeném nároku se navíc uplatní § 14 odst. 1 a 2 správního řádu, který upravuje vyloučení úředních osob z projednávání a rozhodování věci, ať už rozhodují v prvním stupni nebo v odvolacím řízení. Dotčený příslušník bezpečnostního sboru se zároveň vždy může domáhat soudní ochrany proti rozhodnutí služebního funkcionáře ve správním soudnictví a následně také v případném řízení o ústavní stížnosti.

54. Rozhodl-li zvláštní senát o pravomoci ředitele krajského ředitelství policie rozhodnout o návrhu stěžovatele na zaplacení částky 20 000 Kč jako náhrady nemajetkové újmy za nezákonné nařizování služby přesčas v letech 2007 až 2010, učinil tak na základě a v souladu s § 2 odst. 1 a § 98 odst. 1 zákona o služebním poměru. Zvláštní senát při výkladu a použití těchto ustanovení nevybočil z ústavních požadavků vyplývajících z práva na soudní ochranu zaručeného v čl. 36 odst. 1 Listiny.

VI. Závěr

55. Vzhledem k tomu, že napadeným rozhodnutím zvláštního senátu nebyla porušena ústavně zaručená základní práva, jejichž ochrany se domáhal stěžovatel (viz bod 1 tohoto nálezu), Ústavní soud podle § 82 odst. 1 zákona o Ústavním soudu mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků jeho ústavní stížnost zamítl.

Poučení: Proti rozhodnutí Ústavního soudu se nelze odvolat.

V Brně dne 28. února 2024

Josef Baxa
předseda Ústavního soudu